

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hubert Pagnoul

Strona pozwana: Państwo belgijskie — SPF Finances

Pytanie prejudycjalne

Czy ustawa krajowa — taka, jak loi du 12 juillet 2009 modifiant l'article 26 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage⁽¹⁾ (ustawa z dnia 12 lipca 2009 r. zmieniająca art. 26 ustawy specjalnej z dnia 6 stycznia 1989 r. o sądzie arbitrażowym) — która sądowi krajowemu, który stwierdził, że obywatel będący podatnikiem pozbawiony jest — na mocy innej ustawy krajowej, to jest na mocy art. 49 loi-programme du 9 juillet 2004 (ustawy programowej z dnia 9 lipca 2004 r.) — skutecznej ochrony sądowej gwarantowanej przez art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, włączonej do prawa wspólnotowego, nakazuje zwrócić się w pierw do Cour constitutionnel (sądu konstytucyjnego), nie pozwalając by sąd a quo mógł w sposób natychmiastowy zastosować prawo wspólnotowe do zawisłego przed nim sporu, ani też by mógł on w dalszym ciągu sprawować kontrolę zgodności z umowami międzynarodowymi w sytuacji, gdy Cour constitutionnel stwierdził zgodność danej ustawy krajowej z prawami podstawowymi gwarantowanymi na mocy tytułu II Konstytucji jest zgodna — po pierwsze — z art. 6 tytułu I „Przepisy wspólne” traktatu lizbońskiego z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej, podpisanego w Maastricht w dniu 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie w dniu 1 grudnia 2009 r. (stanowiącym powtórzenie w znacznej części przepisu w art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej, podpisanego w Maastricht w dniu 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł był w życie w dniu 1 listopada 1993 r.), jak również art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r. lub — po drugie — z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r.?

⁽¹⁾ *Moniteur belge* z dnia 31 lipca 2009 r., s. 51617.

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 27 kwietnia 2010 r. w sprawach połączonych T-303/06 i T-337/06 UniCredito Italiano SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Union Investment Privatfonds GmbH, wniesione w dniu 2 lipca 2010 r. przez Union Investment Privatfonds GmbH

(Sprawa C-317/10 P)

(2010/C 246/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Union Investment Privatfonds GmbH (przedstawiciel: J. Zindel, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: UniCredito Italiano SpA i Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawach połączonych T-303/06 i T-337/06 w całości
- Oddalenie skargi
- Stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 września 2006 r. w sprawie R 196/2005-2 i uwzględnienie sprzeciwu wniesionego przez skarżącą wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego 2 236 164 „UNIWEB” dla usług „czynności dotyczące nieruchomości”
- Stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 września 2006 r. w sprawie R 502/2005-2 i uwzględnienie sprzeciwu wniesionego przez skarżącą wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego 2 330 066 „UniCredit Wealth Management” dla usług „czynności dotyczące nieruchomości”

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zarzuca niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) zdanie ostatnie rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾. Dodatkowo twierdzi ona, że zaskarżony wyrok wydany został w oparciu o niepełny stan faktyczny i częściowo nieodpowiadający rzeczywistości.

Sąd — błędnie i inaczej niż OHIM, który uwzględnił zasadniczo środki odwoławcze skarżącej — nie uznał, iż sporne znaki towarowe należą do dużej grupy znaków. Należy zauważyć, że wszystkie znaki z tej grupy charakteryzują się tą samą pierwszą sylabą połączoną, bez żadnej przerwy, z innym pojęciem z sektora inwestycji. Zgłoszone znaki towarowe charakteryzują się tymi samymi cechami odróżniającymi. Sąd błędnie ocenił okoliczności faktyczne i uznał, że porównywane znaki odróżniają się strukturalnie, ponieważ pierwsza sylaba połączona jest z elementem angielskojęzycznym, podczas gdy w znakach skarżącej sylaba ta owiązana jest z elementem niemieckojęzycznym. Jednakże Sąd nie wziął pod uwagę, że przy stosowaniu art. 8 ust. 1 lit. b) in fine rozporządzenia nr 40/94 w sytuacji istnienia grupy znaków należy uwzględnić wszystkie znaki należące do tej grupy. W tym zakresie należy podkreślić, że skarżąca również używa słów z języka angielskiego oraz elementów międzynarodowych, a zatem stanowisko Sądu jest obiektywnie błędne.

Skarżąca podnosi ponadto, że Sąd również błędnie założył, iż znaki stosowane przez skarżącą do oznaczania funduszy inwestycyjnych były zawsze używane łącznie z wskazaniem przedsiębiorcy emitenta. Podważone zostało to jednak w świetle dowodów przedstawionych przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM, z których wynika, jak to podniesiono, że w materiałach prasowych dotyczących funduszy lub przy udzielaniu porad inwestycyjnych nazwa emitenta nie była wymieniana.

Skarżąca podkreśla, że zaskarżony wyrok nie jest odpowiednio uzasadniony, ponieważ nie jest jasne, w jaki sposób Sąd zdołał określić punkt widzenia niemieckiego odbiorcy, mający zasadnicze znaczenie przy analizie niebezpieczeństwa wprowadzenia w błąd.

Jednakże było to niezbędne w świetle faktu, że skarżąca, przedstawiając szereg decyzji niemieckiego urzędu patentowego i orzeczeń niemieckich sądów, wykazała, iż zarówno urząd ten, jak i sądy przyjmują, że niemiecka opinia publiczna jest wprowadzana w błąd w sytuacji, w której pewne znaki towarowe zawierające tą samą pierwszą sylabę, co w znakach skarżącej, są rejestrowane lub używane przez osoby trzecie dla oznaczenia usług z sektora finansowego.

Wreszcie skarżąca podnosi, że podobnie jak OHIM, również Sąd nie zdał sobie sprawy z istnienia niebezpieczeństwa wprowadzenia w błąd ze względu na podobieństwo usług także w sektorze „czynności dotyczących nieruchomości”. W przypadku funduszy nieruchomości oznaczanych znakami towarowymi skarżącej spodziewany przez inwestorów wzrost wartości osiągniany jest między innymi w drodze czynności zarządzania nieruchomościami oraz najmu lub sprzedaży nieruchomości. Skarżąca twierdzi więc, że zarówno OHIM, jak i Sąd wyszli z błędnego założenia, iż zarządzanie funduszem nieruchomości ogranicza się do akumulacji kapitału. OHIM utożsamiał z pojęciem „czynności dotyczące nieruchomości” jedynie działalność analogiczną do pośrednictwa, przez co nie wziął pod uwagę, że pojęcie to ma znacznie szerszy zakres.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 2 lipca 2010 r. — SIAT SA przeciwko Państwu belgijskiemu

(Sprawa C-318/10)

(2010/C 246/44)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIAT SA

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 traktatu WE w wersji mającej zastosowanie w niniejszym przypadku, jako że okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu miały miejsce przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego w dniu 1 grudnia 2009 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi na przeszkodzie krajowym przepisom prawnym państwa członkowskiego, zgodnie z którymi wynagrodzenie za świadczenia lub usługi nie są uznawane za podlegające odliczeniu koszty uzyskania przychodu, gdy jest wypłacane lub zostaje przyznane bezpośrednio lub pośrednio podatnikowi będącemu rezydentem w innym państwie członkowskim lub zagranicznemu przedsiębiorstwu, które na podstawie przepisów prawnych kraju, w którym mają miejsce zamieszkania lub siedzibę, nie podlegają w nim podatkowi od dochodów lub podlegają w nim z tytułu danych dochodów znacznie korzystniejszemu systemowi opodatkowania niż system, któremu dochody te podlegają w państwie członkowskim, o którego przepisach prawnych jest mowa, chyba że podatnik udowodni wszystkimi możliwymi sposobami prawnymi, że wspomniane wynagrodzenie odpowiada rzeczywistym i uczciwym transakcjom i że nie przekracza normalnych granic, podczas gdy taki dowód nie jest wymagany, by móc odliczyć wynagrodzenie za świadczenia lub usługi wypłacone podatnikowi będącemu rezydentem w tym państwie członkowskim, nawet jeśli ten podatnik nie podlega podatkowi od dochodów lub podlega znacznie korzystniejszemu systemowi opodatkowania niż system przewidziany w prawie powszechnie obowiązującym w tym kraju?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2010 r. — X przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Y

(Sprawa C-319/10)

(2010/C 246/45)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Haarlem

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Y